

FÜGGETLEN LAPOK

Megjelennek minden nap.

Az előfizetési pénzek s a lap kezelését illető minden tárgyak a kiadó hivatalhoz (Első magyar egyesületi könyvnyomda, 3 korona-utca, 18. sz. a.) intézendők. Szermentetlen levelek el nem fogadottnak.

Előfizetési ár: egész évre 20 frt. félre 10 frt. negyedévre 5 frt. Beiratás díj 6-hasábos petit-sor 5 kr., bélyegdíj mindenbeiratásért 30 kr. A „nyit-tár”-ban 4-hasábos petit-sor 20 kr.

Előfizetési felhívás.

Alólírt kiadóságnál előfizethetn

FÜGGETLEN LAPOKRA

a hétfői lappal együtt

egész évre	20 frt	—	kr.
fél évre	10	—	—
negyed évre	5	—	—
havonként	1	70	—

HÉTFŐI LAPOK

irodalmi és tanügyi heti közlönyre külön

egész évre	6 frt	—	kr.
fél évre	3	—	—
negyed évre	1	50	—

IFJUSÁG LAPJÁRA

egész évre	4 frt.	—	—
fél évre	2	—	—
negyed évre	1	—	—

KÖZHASZNU KÖNYVTÁRRÁ

egész évre előfizetés	8 frt	—	kr.
alírással az egészre utófizetéssel	—	50	—
minden iv ára képekkel	—	10	—

gyűjtőnek 10 példányra egy ingyen jár.

A kiadó hivatal,
3 korona-utca, 18. szám.

EGYHÁZI ÜGYEK.

Pest, jan. 6.

Közöltük világi szózátát nagyváradi ügybarátunknak, kívánsága szerint, minden legkisebb változtatás nélkül, mert nyilatkozatának férfias ösztönzésében az ügy iránti meleg buzgóságot találtunk s ilyenekben, nem a föltétlen tömjénzökben, keressük az egyház valódi támaszait.

De közöltük azért is, mert azon felszólalások közt, melyek hozzánk jutnak, ezen levelekben nyilvánul a békéltenség és kétkedés a leghiggadtabb formák közt. És ennyi jogérzet kielégíthető, ennyi kétegy eloszlatható még.

De nem is feledhetjük hivatásunk azon kötelességérzetét, miszerint minden oldalról figyelemzessük az illetőket a felmerülő jelenségekre, mikhez magunknak is van némi komoly szónok.

Mi, kik ez ügyet kezelve, oly gyakran találkoznak felmerülő nyilatkozatokkal, mondhatjuk, hogy világiak körében az ily felszólalást különös figyelemre méltónak tartjuk.

Mert sajnosan valljuk be, hogy a világi körökben jobbadán még csak két szélsőség-

gel állunk szemben, a kimozdíthatlan közöny, és ugyszólva legyőzhetlen kétkedéssel.

Egyik ép oly veszélyes, mint a másik. Egy rész a dologról mitsem akar tudni, másik ez uton mitsem tud várni, mi egyiránt fenyegető állapot.

E közben a szánandó helyzet csak a miénk.

Egy rész felé sürgetni, más rész felé békéltenséget csillapítani, vagy közönnyel megvívni, vagy tények hiányában várakozást élesztetni, nem könnyű feladat.

Mi a protestans autonomia egyik tételét, melyet az 1790-ki 26. tvény kifejez, tartjuk a leglényegesebb alpnak, mely feljogosítja őket, hogy:

„magukat önalkotta törvények szerint rendezhessék és ügyeik elintézésében szabályozhassák.”

Mi az autonomia ezen természetes előnyét és jogát feladni semmi áron nem akarnók. S mert ez autonomia jogai világosabban kifejezve sehohol nem lehetnek, mint épen törvényeinkben, mi e jogok teljességét követeljük magunknak.

Valóban misem volna megszegényitőbb s le alázóbb ránk nézve, mintha külső nyomás, vagy az egyházon kívül fekvő hatóság intervenciójára szorulnánk arra nézve, hogy szerveztessünk s rendezzük saját belügyeinket.

Azok adhatnak lendületet arra nézve, hogy működjünk, de működésünknek függetlennek kell lenni minden külvatkozástól.

Az államnak csak akkor volna interveniálni joga, ha cselekedéssel meg nem férd irányban akarnánk valamit tenni, és kötelessége, ha nem tennénk semmit.

Ma még mindkettő alpnélküli feltevés volna.

A püspöki kar zártkörű értekezlete elvitathatlan tény, eredményei nem jutottak még a nyilvánosság elé, mert még be nem fejeztettek.

Különb ki napjaink lázas fejleményeit figyelemmel kíséri, az, ha túlbuzgóságában békéltlenkedhetik is, de az eredményre nézve nem lehet kétségben.

Annyi oldalról tolnak ma már fel kérdések, melyek a kath. egyház viszonyát hazánkban mélyen érintik, hogy mi mozdulatlan s vesztég, ha akarnánk sem maradhatunk.

A hazában bevett vallások ügyeit érintő törvény már több ízben megjelöltetett a sürgőleg elintézendő tárgyak közt.

A vallásoknak az államhozi viszonyának rendezése az organisatió első kérdési közé tartozik.

Ez iránt, de specifisch a catholicus emancipatió — mint nevezteték — iránt, már petitió is van a törvényhozás asztalán.

A protestansok general-conventje vagy közös zsinata sok oldalú érintéseket nem mellőzhetett, melyekben egyházunk viszonyai közel érdekelteknek.

Az időszaki sajtó folyton működik s a szélsőségeik menő árnyalatokban tünteti elő a kérdés égető voltát s a megoldás érettségét.

Mindezen jelenségek nem kerülheték ki figyelmét azoknak, kik a magyar kath. egyház kormányzatának gondjaival meg vannak bízva, és kiket a megkésés következményei első sorban sújtának.

De nem ignorálhatjuk azt is, hogy mi a kath. szervezés kérdéseinek részleteivel jobbadán ugy vagyunk, mint az 1848-ki politikai kis codexünkkel.

Kimondattak az elvek, melyek világosak, tiszták és egyszerűek. De midőn azoknak életbeléptetéséről s kényszerű részletezéséről van szó, csak akkor merülnek fel mindazon ezerágu nehézségek, melyeket a kimondott elvek kényszerű következtetések gyanánt magukban rejtnek.

Csak ha a létezett állapotot az autonomia kényszerű következtetéseivel egybevetjük s részletezve elemezzük, látjuk, miszerint nincs létezett viszony, nincs személy, melynek eddigi positiója ne érintetné a szervezkedés által, s ne változnék lényegesen.

A comparabilitásnak ezer kérdései tolnak fel, és épen e szervezkedésből kell felmerülni a magyar catholikus egyház saját-szerű jellegének is, mely követeli, hogy épp oly mértékben megtartsa catholikus, mint magyar mivoltát, mely a hitelvekhez szigorin ragaszkodó, de világi vonatkozásaiban szabadelví, önálló s az ugynevezett ultramontanizmus, vagy csak távoli szinezetől ment legyen.

És ha püspöki karunk a kath. kérdés ilyszzerű megoldásának iniciatíváját magának követeli, mi s ugy hisszük velünk minden jótán catholikus, ezt nemcsak szívesen látjuk s támogatjuk, de teljes erőnkől azon vagyunk s leendünk, hogy az erkölcsi osztalék, mi ily a közvározást kielégítő fellépésből őket méltán megilleti, ne vonassék el s meghozza most és jövőben számukra az érdemelt gyümölcsöket.

POLITIKA, KÖZGAZD., PÉNZÜGY.

Pest jan. 7.

Be kell vallani minden pártatlan gondolkozónak, hogy a békemű végrehajtásához politikai bölcsesség mellett sok hazafi ön-

megtagadásra, különösen pedig erkölcsi bátorságra van szükség.

A derekán már, hála az égnek, tul vagyunk, s tul vagyunk ezzel a mű legkedvetlenebb s legveszélyesebb részén.

Meg van alapítva s részleteiben rendezve a viszony a birodalom két fele közt s ez által közjogunk az uralkodással és kapcsolatos állammal megalkotva. Az organiszmus rendezve s az életműködés indulóban.

E nehéz munka törvényhozásnak időtartamának két harmadát vette igénybe s nincs már egész harmada hátra, midőn számbavehetjük, miszerint feladatának még nagy része nem mögötte, hanem még előtte áll.

Az pedig elengedhetlen követelmény, hogy az alkotmányos rendezés főalapjait egy és ugyanazon törvényhozás tegye le s fejezze be, hogy közéletünk jövődjé műszerének lehető ellentétes szellemű alkotásai ne kockáztassák az egész organiszmus összhangzó alkatát.

A mostani törvényhozás s a mai kormány van ennél fogva hivatva egészben megvetni a jövő alapját.

S miután sikerült a közjogi viszonyokat legnehezebb vonatkozásaiban már rendezni, meg van adva az alap, le van téve a sarkkő, most minden figyelem és minden erő a benső organiszmus átalakítására fordítandó, haldékek és idővesztés nélkül.

Mert épen a mostani törvényhozás s a mai kormány felelős az utókor előtt mind a mulasztásokért, mind a félszeregekért, melyekkel megkezdett művét befejezetlen hagyná, vagy életrevalóságát kockáztatva, jövődjé közéletünket fluctuanssá s akadozóvá tenné.

A törvényhozásnak és a kezdeményezési joggal felruházott kormányának mindenekelőtt szigorú vizsgálat alá kell venni a fennálló organiszmus egyes részeinek életképességét s helyreállítani azon nélkülözhetlen kapcsolat s összefűzést, mely nélkül az intézmények összege rendesen nem működhetik, s mint organicus baj, az egész szervezet hatását bénítja s az eredményt kockáztatja.

A részeknek pontos felismerése, s azoknak szigorú elemzése már kezünkbe adja a kulcsot, s kimutatja, mit és hol kell átalakítólag tennünk.

Mielőtt ezen részletek felett szemlézt in-dítanánk és a történt változások következtetésében égetőleg szükségelt átalakításokat megjelölök, nem tartjuk mellőzhetőnek, mint minden alkotásaink alapelvét, egy eszmét felemlíteni s némileg kifejtetni azon hitben, hogy ezen alapgondolat feledése, mellőzése, vagy megtévesztése mellett állandó, tartós és életképes rendezést nem bírnak hazánkban létrehozni.

TÁRCZA.

Római vázlat.

Róma az eposznak, nem pedig a lyrának hazája. A multnak hatalmas, költői varázsa fekszik ezen nagy városban; ez vonzza magához azoknak szíveit, kik meglátogatják; ez ösztönzi őket a történelem tanulmányozására, mely sehohol sem tanulságos annyira, mint itt. Léteznek nagy történelmi munkák, melyek keletkezésüket csakis azon hatalmas benyomásnak köszönik, melyet Rómának ezen nagyfontosságú történelmi multja az illető írókra gyakorolt. Ismeretes előttünk azon nap és századdal előbb Róma romjainak látása volt azon idők, mely a középkori Olaszország legnagyobb történetíróját, t. i. a florenzei születésű Giovanni Villanit, nagy munkájának megírására ösztönözte. Ezen hatás a legújabb időkig tartotta fenn magát, úgy, hogy a jelenkor egyik kitünőbb történetírója, t. i. Gregorovius Ferdinánd, maga bevallja, hogy valamit Gibbon a Santa Maria d' Araceli nevé ősrégi csodaszert templomban azon gondolatra jött, hogy fenntérített művét kezdeményezze, szintnyű ő is, ki Gibbon munkájának folytatását megírta, erre a capitoliumon ösztönöztetett.

Igaz, hogy az örök-város sokkal nagyobb szerinti, mint hogy lyrai költőket teremthetett volna, s ebben látszik rejleni annak oka, hogy Olaszország költőinek sorában igen ritkán találkoznak oly nevekkel, melyek Rómára utalnak.

Azonban, dacára ezen tagadhatatlan ténynek, még sem szabad abból következtetni, hogy miután a római költészet az olasz irodalomban alig van képviselve — Rómának utczáin semmi költészet sem lelhető fel. Sőt a világváros utczáin és nyilvános helyen oly költészetre akadunk, melyet másutt hiában keresünk. Ez alatt természetesen nem azon kimondhatatlan ellentétre kell gondolnunk, melyet Rómának mai képe annak ősrégi alakjával képez; tehát nem a romok költészetre, mely csakugyan sehohol sem mutatkozik oly nagyszerűségben, mint itt, a hol két világbirodalom óriás omladéka egymás mellett hevernek. — Még kevesebb figyelemmel vagyunk azon csodaszertü sokféle alakokra, melyek a legkülönbözőbb népek kebeléből kiszakítva minden időben ide seroglenek, s különböző — gyakran igen feltűnő — külsejökkel nemcsak a képiró, hanem a költő művészeti feldolgozásának tárgyait is képezhetnek. Hanem ez alkalommal azon költészetről akarunk szólni, mely a régi Róma utczáin és nyilvános helyein hangosan él s a mint egyrészt nagyon is különbözik az akadémicusok által meghatározott poesistól, ugy másrészt épen ezen sajátsága által sokkal több irodalmi becses bir, mint ama akadémiai versfarcagok bár mily correct versfarcagványai.

Ének és dal Rómában! Furesa gondolat. Azonban megszűnik azzá lenni, ha Rómát nem a könyvek — akár hazai, akár idegenekből — tanulmányozni akarjuk, hanem ha csakugyan az utczákra kimenünk, ott a római életet úgy észleljük, a mint az valóban van.

Deczemben vagyunk, a Soracte hó fűdi; hanem a lég szelid; a sétalók hőmpölyögnek az utczákon. De ime látjuk, mint csoportosulnak ott az utca szögleten az emberek, s hallunk kirívó hangokat. Ezek a pifferári hangjai, kik évenként advent időben a begykről lejönnek, hogy a madonna képe előtt a novenát elhangoztassák. Ott

állnak ők, ketten; az öreg ember a zampognával, azaz az appeninokon divatos dudával, és fekete szakállú társa a pifferoval, azaz azon világszerte ismeretes fuvolával, melyen oly buzgón dolgozik, hogy homlokáról a cseppek hullanak. Így jönnek ők párosan karácson-tájan Rómába, hogy a madonna képe előtt kilenez napig az Űdvözítő dicsőségére énekeljenek, és pedig ugyanazon egy éneket, ugyanazon egy melodióban.

De alig távoztunk el a novenától, ime halljuk egy hegedűnek vidámabb szavát. Ez egy tamburintól segítve, egy hosszú éneket kísér, melyet a vak öreg saját feleségével ad elő, nialatt a kis leány, alkalmasint az öregek unokája, a tamburint dolgozik. Az ősz házasságok jó hanggal bírnak, s felváltva énekelnek; először a férj a verset, azután a nő a választ, a mely módon rendesen két szerelmesnek élményei, vagy pedig Jézus és a samarita nő története, vagy valamely gyilkosság, vagy végre erkölcsi tartalmu dolgok adnak elő.

Azonban Rómában nemcsak azok danolnak és játszanak, a kik ebből üzletet csinálnak. Sőt inkább a munka és pihenés, öröm és bánat, általában minden szenvedély, mely ezen érzékeny népben keletkezik, rögtönzött dalban talál kifejezésre. És ilyen dalok nemcsak a vidéken harsognak, hanem a főváros utczáin is. Ott ül a eszmadia az utca-szögleten; asztalkája előtt éjfélig dolgozik, mialatt vig dala nem szűnik meg, s a bádogostól, ki átellenben, de természetesen szinte szabadban tanyázik, viszonoztatik. A sétalók megállnak; az élezes eszmadia egy megjegyzése, mely a bádogos „lefozására” czölöz, megtapsoltatik, mialatt a látszólagosan lefozött bádogos feleszmélvén, egy oly választ rögtönöz, mely a nevetőket maga részére hódítja. Hasonló jelenet tünik fel előttünk a legközelebbi utca-szögleten, hol nem férfiak, hanem mosó-nők egymással dalokban versenyezni látszanak.

Azonban hagyjuk el a szűk utczák zsbongását, és lépjünk be egy osteriába. Tömötten ülnek a vendégek a szűk teremben; nagyobbrészt napszamosok, vállakon kabáttal, fejükön kalabrin kalapokkal; a fekete szemek villognak, az izmos karok emelkednek, midőn valamelyikök a ház „sarkányá”-val, az öreg padronával szótába bocsátkozik, melyben élecek játszzák a főszerepet, s melyben ép azért rendesen végre is a padrona szokott győzni. A mellékszobában hasonló társaságra akadunk, csak hogy itt már a guitarre és mandoline hangjai is hallatszanak. Nem tudnánk e rögtönözni is, signori? S ime a perczben egy strophát hallunk, melyre a jövő perczben egy másik felel kinek az első újra válaszol. Erre beavatkozik egy harmadik, ki mind a kettőt néhány strophában megtámadja, míg végre egy negyedik vendég, egy targonezas, szinte rimes strophákban a két első védelme alá veszi. Így bulláznak a dalpárba jobbra-balra, míg a többi vendégek azt a legfelszűltebb figyelemmel kísérik s tetszésüket hangosan is nyilvánítani iparkodnak. A daloknak tartalmát természetesen oly eszmék képezik, melyek bor és szerelem, ének és zene körül forognak, és rendesen ama sajátságos olasz éléz által fűszerezetnek, a melyet jobban képviselve sehohol sem találhatni, mint épen Rómában, az epigrammák és pasquinadok fő városában.

Végül említsük e még azon serenádokat, melyeket udvarlás, szerelem vagy féltékenység szokott hangoztatni Róma utczáin? Bár rendesen a szerető az, a ki guitarre és mandoline kíséretében hallatja egyszerű énekét, azonban néha a féltékeny vagy szerencsétlen szerelmes is meg-megáll kedvese ablakai alatt, hogy ezt keserű júnkyversekben kicsufolja. Ekkor az utczán járjvelve szinte megállván, körülveszik az epedőt, s habotáikkal kigúnyolják,

Már első programmunkban szólva feladatunkról, kimondottuk: miszerint hivatalunk a politikában nem az egyszerű átközlés, hanem az átalakítás.

Ezen elvnek megvan az életben mélyenható jelentősége, mely egész történelmünkön s a nemzet minden alkotásain századokon keresztül átvonul.

Ezen körülményt ma sem ignorálhatjuk. Ebben nyilatkozik a nemzet önfenntartási szelleme, mihez e kor ép oly kevésbé lehet hűtelen, mint nem akarhatja multját megtagadni, vagy jövőjét megsemmisíteni.

Culturalis fejlődésünk éppen ezen tegeyen fordul meg. Mi bejöttünk idegen földről s a nyugati cultura s keleti barbárság közé ékelve foglaltunk telep-helyet.

A honlaktatás minden téteményeinél, a nyugati cultura befolyása mellett, a magyar szellem módosító hatása nemcsak féreimerhetetlen, de igen is kirívó.

Ez mentette meg létünket, ebben fekszik az életfenntartás ösztöne s míg számtalan más néprajok fel oszlottak s elmosódtak a néprajdatok folyamatában, mi élünk s gyarapodunk, mint saját jellegű népfaj az európai népvegyületben.

Öseinknél e szellem csak a nemzet ösztöne által működött, de mindig és hatosan nekünk, kik előtt egy évezred történetkönyve nyitva áll, tudalommal s hivatásunk teljes átértésével kell működünk.

S erre több alkalom alig volt, mint éppen most, hol állami gépezetünk teljes átalakítása a rendező kézre vár.

E tere fordítva figyelmünket, az első tény, melylyel találkozunk, a képviselői alapon nyugvó parlamentáris kormányzat átültetése áll.

Ezen tisztán európai intézményt át lön helyezni hazánk földébe, és alapjává tétett a törvényhozás és végrehajtás új rendszerének a jövőben.

Azonban nálunk az idők folyamában kiformalta magát a megerendszerben sajátosságos törvényhozási és még sajátosabb végrehajtási rendszer.

A nyugati eszme hazai intézményeink szellemével világos antagonizmusban van.

De a kapcsolatos viszony miatt a collegialis kormányzat függetlenségünkre nézve nem nyújtott biztosítékot, a középosztály, mint másutt is, értelmiségének megfelelő tért követelt s száz más ok miatt befogadtuk a nyugati intézményt.

Ragaszkodunk ehhez, a körülményekből folyó szükség miatt, de ragaszkodunk a megyeintézményhez szinte fontos okokból.

Innen áll elő a kényszerűség, hogy az intézményekben rejlt ellentétesség kiegyenlítettessék.

Míg az nincs, nincs az intézmények rendszerében összhangzás nincs az összeműködésben egy irány, sőt az antagonizmusból fakadóznak összeütközések, melyek növekedve, rázkódásoknak lehetnek forrásai. Szükség azért, hogy a rendezés ily eshetőségeknél elejét vegye.

Közgazdasági statisztika.

A német vám szövetség központi irodája a szövetséges államokban levő só telepek üzemét összeállította és pedig az 1865-iki évre vonatkozólag E szerint Poroszországban 3 sóbányában dolgozott 457 munkás, 1,728,318 mázsa só nyertett 225, 22 tallér értékkel. Ezen kívül 7 sótelepen konyha só főzés üzemelt, e telepeken 1235 munkás dolgozott s a termelés eredménye 2,371,313 mázsa só, 1,266,635 tallér értékben. A mostani új provinciákban 19 só telep volt, 743 munkással, előállított 1,602,700 mázsa fehér konyha-só, 744,966 tallér értékben; 17,337 mázsa fekete- és sárga só 5263 tallérral, és 1133 mázsa trágya-só 103 tallér értékben. Poroszországnak valamennyi provinciájában tehát a só-termelés 5,165,028 mázsa 2,242,489 tallér értékben volt. Az egész vám szövetségben 7 kő-só-telep volt, 1049 munkással, a telepekből 3,403,424 mázsa só nyertett 537,529 tallér értékben. Ezen kívül volt 63 telep, melyen 3742 munkás dolgozott és 5,724,169 mázsa fehér főtt-só állított elő, 3,608,667 tallér értékben. Ehhez járul 180,352 mázsa fekete- és sárga só 91,401 tallér értékkel és 138,424 m. trágya só 15,500 tallérral; ez utóbbi só nemek 23 telepből nyertettek, melyekben 64 munkás talált foglalkozást. Az összes vámegetleti só telepek terméke tehát 9,446,371 mázsa, 4,252,743 tallér értékkel. A telepek száma 93, s a só termelésnél alkalmazott munkásoké 4855.

Az osztrákbirodalomban 1866-ban volt biztosítási társulatok statisztikájára vonatkozólag következőket írtatjuk ide:

név	székhely	részvény tőke	egy részvény	utolsó divid.
Anker	Bécs	2,000,000 fr.	2000	48 fr.
Assicur. gen.	Triest	4,200,000	" 1000	29-4
Azienda assie.	Triest	4,000,000	" 1000	27
Donau	Bécs	2,000,000	" 200	—

név	székhely	részvény tőke	egy részvény	utolsó divid.
Hungaria	Pozsony	2,000,000 fr.	1000	40 fr.
I. m. által. bizt.	Pest	3,000,000	" 1000	0
Osztr. Gresham.	Bécs	1,000,000	" 1000	60
Osztr. Phoenix	Bécs	3,000,000	" 1000	20
Pann. m. vizs. b.	Pest	2,000,000	" 1000	12
Pesti bizt. int.	Pest	3,000,000	" 1000	0
Riunione adriat.	Triest	4,000,000	" 1000	15
di siurta	Triest	4,000,000	" 1000	15
Victoria	Kolozsvár	1,000,000	" 1000	21
Vindobona jelzá-	Bécs	5,000,000	" 2000	54
logbiztosító	Bécs	5,000,000	" 2000	54

Megjegyezzük egyébb iránt, hogy a társulatok közül legtöbbször a részvénytőke legfőkébb 40%-ig vagyont befizetve s egyedül a Donaunál fizetett már be az egész ő szeg. Ha magyar biztosító intézeteinket tekintjük, sajnosokkal kell mondanunk, hogy a túlságos üzérkedés már többeket megbuktatott, többeknél, pl. a Hungáriánál, a legnagyobb zavarokat idézte elő, hogy 1866-ban de 1867-ben sem fizetnek osztalékot a részvényeseknek.

A triestzi kereskedelmi banknak üzletforgalma a lefolyt évben következő volt. A váltóleszámitolásnál

év	Triest	Bécs	Pest és Prága.
1867	20,646,433 fr.	18 kr.	5,276,932 fr.
1866	16,805,165	" 08	9,817,995
			70
			422,208
			44

A zalog kölcsönzésnél

év	kölcsön	visszafizetés
1867.	2,437,880 frt.	1,962,490 frt.
1866.	3,760,700	3,220,702
		28 kr.

a mult évben tehát a kölcsönök száma sokkal eske-lyebb, mi mindeneségre az üzlet és kereskedelmi conjecturák kedvezőbb voltára mutat.

Folyó számlára elhelyezett pénzek üzlete.

év	betétek	visszafizetések
1867.	8,335,745 frt.	7,019,469 frt.
1866.	13,394,381	93
		11,604,419
		19

Az átírási üzletnél.

év	beírás	kiírás
1867.	78,882,159 frt.	12 kr.
1866.	80,412,251	39
		78,594,894
		94

A pénztár utalványozásnál.

év	kiadás	bevétel
1867.	45,124,700 frt.	44,065,100 frt.
1866.	41,636,300	41,353,100

A pénztár állása.

év	bevétel	kiadás
1867.	121,481,056 ft.	24 kr.
1866.	95,108,816	77
		94,252,271
		47

Triest kikötőjének hajó forgalma. Az 1867. évben Triestbe 7222 megterhelt vitorlás (164,195 t.) és 2046 hajó 192,032 tonnával súlyteherben — bal last (1866-ban pedig 7411 megterhelt hajó 312,157 tonnával) — továbbá 885 terhelt gőzös 381,216 tonnával és 22 gőzös 8385 tonnával súlyteherben, — összesen tehát 10175 hajó 894,337 tonnával érkezett, holott 1866-ban 11422 hajó 922,105 tonnával futott be a kikötőbe. A kikötőből elindult 6293 terhelt vitorlás hajó 451,674 tonnával (ezek közt 479 osztrák, 201,451 ton.) és 3069 hajó 75,709 ton. súlyteherben; továbbá 892 terhelt gőzös 389,679 ton. és 10 gőzös 4612 ton. súlyteherben. Összesen 10,264 hajó 921,671 tonnával Az 1866. évben pedig 11,400 hajó 1,020,495 tonnával.

Amerikából jött 77 terhelt hajó 17,279 tonnával, különösen az egyesült államokból 16, hajó 5630 tonnával, Braziliából 44 hajó 7857 tonnával; 1866-ban jött Amerikából 44 hajó 9955 ton. — Afrikából jött 9 hajó 684 tonnával (1866-ban pedig 8 h. 2346 t.) Keletindióból jött 2 h. 551 t. (1866-ban pedig 2 h. 501 t.) — Az egyesült államokba ment 13 terhelt hajó 6627 ton. és Braziliába 74 hajó 18,350 tonnával (1866-ban pedig 15 hajó 8062 ton. illetve 76 h. 17,993 ton.) Afrikába ment 20 hajó 5958 tonnával (az 1866-ban 16 hajó 4476 t.) Az ausztriai lobogó után következő államok hajói voltak leginkább képviselve.

	Jött	Ment
Olasz vitorlás	1414 h. 82,979 t.	1489 h. 122,630 t.
" gőzös	46 h. 22,754	49 " 24,799 t.
Görög vitorlás	358 " 23,993	358 " 37,632 t.
angol	36 " 8480	63 " 24,705 t.
" gőzös	91 " 75,090	90 " 79,747 t.

Ezen általános kitétel helyett tehát azt kellett volna a balpárt programjának körvonalozni, milyen megállapodások nem egyeznek meg ő szerintük a haza függetlenségével, és minő módzatokkal lennének azok megváltoztatandók.

Elvi kérdéseket azonban nem tűztek ki különböztetl.

A pénzügyi kérdésben csupán mennyiségi eltérés mutatkozott. És midőn arról volt szó, hogy felhívták a balpárt tagjai, foglalják el az alkotmány által nyújtott törvényes tért, akkor nem találtak elvet, melynek alapján a felhívást visszautasíthaták volna.

A „Hon“-ban Keglevich Béla felelvén a balközép tagjainak a „Századunk“-ban közléte tett nyilatkozatára, kijelenti, hogy ő minden egyben folyt polemiait ezáltalannak tekint, s olyan-nak, melynek egyelőre meg nem jósolható következményei lehetnek — ő részéről a vitát ez érdemben befejezettnek nyilatkozatja.

Elv kérdéseket azonban nem tűztek ki különböztetl.

A pénzügyi kérdésben csupán mennyiségi eltérés mutatkozott. És midőn arról volt szó, hogy felhívták a balpárt tagjai, foglalják el az alkotmány által nyújtott törvényes tért, akkor nem találtak elvet, melynek alapján a felhívást visszautasíthaták volna.

A „Hon“-ban Keglevich Béla felelvén a balközép tagjainak a „Századunk“-ban közléte tett nyilatkozatára, kijelenti, hogy ő minden egyben folyt polemiait ezáltalannak tekint, s olyan-nak, melynek egyelőre meg nem jósolható következményei lehetnek — ő részéről a vitát ez érdemben befejezettnek nyilatkozatja.

Elv kérdéseket azonban nem tűztek ki különböztetl.

A pénzügyi kérdésben csupán mennyiségi eltérés mutatkozott. És midőn arról volt szó, hogy felhívták a balpárt tagjai, foglalják el az alkotmány által nyújtott törvényes tért, akkor nem találtak elvet, melynek alapján a felhívást visszautasíthaták volna.

A „Hon“-ban Keglevich Béla felelvén a balközép tagjainak a „Századunk“-ban közléte tett nyilatkozatára, kijelenti, hogy ő minden egyben folyt polemiait ezáltalannak tekint, s olyan-nak, melynek egyelőre meg nem jósolható következményei lehetnek — ő részéről a vitát ez érdemben befejezettnek nyilatkozatja.

Elv kérdéseket azonban nem tűztek ki különböztetl.

A pénzügyi kérdésben csupán mennyiségi eltérés mutatkozott. És midőn arról volt szó, hogy felhívták a balpárt tagjai, foglalják el az alkotmány által nyújtott törvényes tért, akkor nem találtak elvet, melynek alapján a felhívást visszautasíthaták volna.

A „Hon“-ban Keglevich Béla felelvén a balközép tagjainak a „Századunk“-ban közléte tett nyilatkozatára, kijelenti, hogy ő minden egyben folyt polemiait ezáltalannak tekint, s olyan-nak, melynek egyelőre meg nem jósolható következményei lehetnek — ő részéről a vitát ez érdemben befejezettnek nyilatkozatja.

Elv kérdéseket azonban nem tűztek ki különböztetl.

A pénzügyi kérdésben csupán mennyiségi eltérés mutatkozott. És midőn arról volt szó, hogy felhívták a balpárt tagjai, foglalják el az alkotmány által nyújtott törvényes tért, akkor nem találtak elvet, melynek alapján a felhívást visszautasíthaták volna.

A „Hon“-ban Keglevich Béla felelvén a balközép tagjainak a „Századunk“-ban közléte tett nyilatkozatára, kijelenti, hogy ő minden egyben folyt polemiait ezáltalannak tekint, s olyan-nak, melynek egyelőre meg nem jósolható következményei lehetnek — ő részéről a vitát ez érdemben befejezettnek nyilatkozatja.

Elv kérdéseket azonban nem tűztek ki különböztetl.

Ezen felül még két apró feleletet ad a nemes báró a Pesti Napló — y — y — és i — i — jegyű írójának.

Tiltakozik Keglevich azon ráfogás ellen, mely őt és párttársait az „új szélső baloldali pártjának“ nevezi. Ezen állítás hamis, mit a következmény is meg fog mutatni.

Ugy látszik a „Hon“ még nem szervezkedett az új posztóban, mely felé a viszonyok nyomása által hathatósan üzetik ugyan, de a melyet egyszerűen, minden fenntartás nélkül magáénak vallani még sem akar.

Csernatonnyal sem akar a nemes báró teljes nézetekonságot vallani, s elég bátor az ekkéül felmerült zavarok ellen nyíltan tiltakozni.

Igy állván a dolog, a még folyvást tartó párt-decompositio közepett, ha a t. olvasó a „Hon“ sorsáról kérdezősködne, egyszerűen Keglevich nyilatkozatával felelhetnének csak a „Hon“ párt-organum, nem személyeké és soha sem lesz a P. Napló, sem a Magyar Újságot utánozni. Sem Deák sem Kossuth nevének nem tizik ki czéggül, mert e két nagy férfiú keretén kívül más gondolkodó embernek jogát el kell szintén ismerni, s meg kell engedni, hogy azokkal ellenkező nézetet is vallhasson valaki.

Ebben új semmi sincs mondva, miután a „Hon“ eddig is ez irányban haladott, habár ingadozva, határozatlanul.

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

Ezen felül még két apró feleletet ad a nemes báró a Pesti Napló — y — y — és i — i — jegyű írójának.

Tiltakozik Keglevich azon ráfogás ellen, mely őt és párttársait az „új szélső baloldali pártjának“ nevezi. Ezen állítás hamis, mit a következmény is meg fog mutatni.

Ugy látszik a „Hon“ még nem szervezkedett az új posztóban, mely felé a viszonyok nyomása által hathatósan üzetik ugyan, de a melyet egyszerűen, minden fenntartás nélkül magáénak vallani még sem akar.

Csernatonnyal sem akar a nemes báró teljes nézetekonságot vallani, s elég bátor az ekkéül felmerült zavarok ellen nyíltan tiltakozni.

Igy állván a dolog, a még folyvást tartó párt-decompositio közepett, ha a t. olvasó a „Hon“ sorsáról kérdezősködne, egyszerűen Keglevich nyilatkozatával felelhetnének csak a „Hon“ párt-organum, nem személyeké és soha sem lesz a P. Napló, sem a Magyar Újságot utánozni. Sem Deák sem Kossuth nevének nem tizik ki czéggül, mert e két nagy férfiú keretén kívül más gondolkodó embernek jogát el kell szintén ismerni, s meg kell engedni, hogy azokkal ellenkező nézetet is vallhasson valaki.

Ebben új semmi sincs mondva, miután a „Hon“ eddig is ez irányban haladott, habár ingadozva, határozatlanul.

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

De hát hogyan lesz a jövőben?!

HATÓSÁGI ÉLETLÜNK.

Heves megye legutóbbi nagygyűlése annyira fontos, hogy arra jelenleg ismét visszatérünk, s néhány történetet pótlólag közlünk, melyek magukon nem vesik ugyan a politikai hitvallás ismertető jelét, de azért a megyei élet élénk mozgalmára utalnak; így a főispáni helytartó az aispánok előterjesztésére s a bizottmány bejegyzésére Bokros Leózlót, Ebeczy Elekot, Fáy Lászlót, Kapácsy Dezsőt, Keglevich György grófot, ifj. Németh Albertet és Okolicsányi Kálmánt tiszteletbeli aljegyzőkké; — Bokros Bélát, Török Alajost és gr. Waldeck Frigyes tiszteletbeli esküdtekké; — Szentkirályi Kázmért tiszteletbeli orvossá, és Kalas Józsefet tiszteletbeli sebészszó nevezte ki kik közül Kapácsy Dezső, ifj. Németh Albert, Okolicsányi Kálmán, gr. Waldeck Frigyes és Szentkirályi Kázmér az eskült azzal nem is tették. Mely kinevezések a szolgabírák által közzétett s a kinevezettekkel közöltetni rendeltettek.

Fontos volt végig hallgatni a tervezett „Körövényi lap“ tárgyában kinevezett küldöttség véleményes jelentését, mely szerint a lap kiadása nem ajánlatik, hanem a helyett fölterjesztés hozatik javaslatba, melyben fölkerendők lennének a miniszteriumok, hogy közölteendő hirdetményeiket annyi példányban nyomassák, vagy autographizáltassák, a hány példányra a tör

Table with multiple columns: Pesti ár- és értéktörzsde, Magyar értékpapírok árkelele, Bécsi börze, Részvények, Elsőbbégi kötvények. Includes sub-tables for Gabna-árak, Záloglevelek, Államadósság, Sorsjegyek.

HIRDETÉSEK.

„IFJUSÁG LAPJA“ című képes folyóirat 1868-iki folyamára. Míg több tanteremtés felzárkózása az „Ifjúság Lapja“ szerkesztését magamra vállaltam...

„Ifjúság Lapja“ című folyóirat 1868-iki folyamára. Míg több tanteremtés felzárkózása az „Ifjúság Lapja“ szerkesztését magamra vállaltam...

„Ifjúság Lapja“ című folyóirat 1868-iki folyamára. Míg több tanteremtés felzárkózása az „Ifjúság Lapja“ szerkesztését magamra vállaltam...

„ERŐSÍTŐ ITAL“ advertisement. Jelentés! Alólirottak van szerencsése ezzel jelenti, hogy a mélt. Gombos Bertalan úr által feltalált...

Ifj. LUDVIG JÁNOS viasz-gyertya-készítő PESTEN. ajánlja nagy választékú viasz-gyertyákkal és mindennemű viasz-készítményekkel...

LEITNER M. L. ajánlja ezennel Papir-kereskedését vonalozó-intézetét, könyvkötő-gyárát, könyv- és könyvnyomtatás-gyárát.

Stein József Hajfordító-terme urak és hölgyek számára ferenczrendiek tere 7. sz. a. ajánlja a t. cz. urhölgyeknek legújabb divatú francia hajkészülékét.

WALSER FERENCZ harangöntő Pesten, nagy-kereszt-utca 5. sz. ajánlja magát t. cz. közönségnek és a tisztelt községeknek tiszta hangú harangokat.

Pest 1868. Gyorssajtóműve az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Panda és társainál) 3 korona-utca 18. szám alatt.

II. ÉVFOLYAM. Előfizetési táblázat. Előfizetési díj 5 kr. bélégydíj mind. A „nyitól“ 4-hasábos post. Előfizetési táblázat. Alólirottak van szerencsése ezzel jelenti, hogy a mélt. Gombos Bertalan úr által feltalált „ERŐSÍTŐ ITAL“ bizományát a következő urak vállalták el: Frey A. fia, Datta, Weisz Simon, Szt. Endre, Spitzer Lipót, D. Földvár, Mészáros Miklós, Nádor utca. Pest. Luza M. Kerepesi út. Pest. Prohászka Ig. Üllői út. Pest. Gartner C. Bozafa utca. Pest. Hollós Gyula Wurm utca. Pest. Gerstinger G. kereskedő Józsefváros. Pest. Horváth J. dohány tőzsé úri utca. Pest. Lappert G. dohány tőzsé Gránátos utca. Pest. Ruwald H. Dorottya utca. Pest. Etmannsdorfer János és társa al-dunator 5 sz. Pest. Tisztelttel Fischer J. Pest, 2 szecsen utca 4. sz. Ily cím alatt 4-diki számában cikket hozott. Rokonszenvis kath. érdekek iról, keletkezése nülö figyelemért, nemzeti közzszell a kath. ügy zésében poli dési szükség ismert fel. Fajdalommal az okokat, melye déssel töltik el a hogy az egyház nyoknál fogva, a nem ritkán elmar De másrészt e azon észrevételét lefolyt évek alatt tek meg. Ezek voltak a s hirdetek a hóstábor rüket áldozandják igyekeztek a grótot kiltartásukról; — az ígért olyan, mint a fénycsücsü. Azonban a gróf sokat ígért, keveset t tisztt hódolatát, s fény szolá: hogy nem a s tettek mezején elv Ezen szavait végezt meg azon éjjel titkos a marschall fogadtat ról, mint Montecuculi yogni, s azt válaszo janak a várvédők na rá, hogy rövid idő al Ezen üzenetet ne amál jobban értette doltában valóban na mosolyogni. Teljes létszámra sége, mert háromze nyázott falai között; e gezett negyven daral jeles, olasz tüzerek.